

Hermeneutyka biblijna

Bóg, który stworzył wszystko, wyróżnił człowieka, spośród wszystkich swoich stworzeń, do tego stopnia, że obdarzył go Swoją miłością. Prawo naszego świata mówi, że wszystko ma swój początek i koniec. Bóg, dla człowieka, zrobił wyjątek. Obiecał mu życie wieczne (1Jn 2:25). Jednak aby uzyskać nieśmiertelność, którą posiada Bóg, musimy upodobnić się do Niego. Aby każdy wiedział jak to zrobić, Bóg przekazał nam to w sposób przystępny, w formie Pisma Świętego, które człowiek powinien poznać, aby żyć godnie, skorzystać z obietnicy Bożej i poznać Tego, który to wszystko uczynił. Warunkiem koniecznym, ale nie wystarczającym do uzyskania nieśmiertelności jest to, że musimy prawidłowo zrozumieć Boże przesłanie, zapisane w Biblii

. A rzeczywistość pokazuje, że istnieje tysiące, bardzo różniących się między sobą interpretacji tego samego Słowa Bożego.

Możemy zaobserwować niezwykłą różnorodność wierzeń na ten sam temat, a przecież wyprowadzonych z jednego źródła. Robili to ludzie, którzy często poświęcili całe swoje życie Bogu i byli w życiu codziennym pozytywnym przykładem do naśladowania dla innych. Mimo to jest rzeczą oczywistą, że niektórzy z nich źle odczytali Pismo Święte, bo wszyscy nie mogą mieć racji. Tacy ludzie są przyczyną wielkiego rozdarcia i zamieszania, które panuje wśród chrześcijan.

W czasach Jezusa faryzeusze i uczeni w Piśmie czytali Stary Testament, a jednak nie rozpoznali Mesjasza. Dlatego uważam, że musi być jakaś minimalna granica zrozumienia Biblii, bez której nie można być chrześcijaninem. Nie może być tak, że Boże przesłanie zastępuje się ludzkimi naukami, udowadnianymi za pomocą Biblii.

Czytając natchnione Słowo Boże, czyli Biblię, napotykamy pewną sprzeczność, z którą musimy sobie poradzić. Biblia pisana jest językiem prostym, jednak nie brakuje w niej trudnych fragmentów. Z jednej strony mamy Prawo Boże, które musi być rozumiane dokładnie tak, jak chce tego Bóg i nie wolno go interpretować, musimy je rozumieć dosłownie. Z drugiej strony mamy świadomość, że jest to Słowo Boże, ale ulegamy wpływom innych ludzi, którzy narzucają swoją interpretację, niezgodną z tym, co nam chciał przekazać Bóg. Praktyka pokazuje, że

ten kto poznał wykładnię Biblii jakiegoś środowiska, zostaje w nim do końca swojego życia, wierząc, że jest to jedynie słuszna interpretacja. A jednak różne środowiska mają bardzo różne zrozumienie przesłania Bożego. Bóg nakazuje człowiekowi, aby szukał Boga. Już Izajasz nauczał: Iz 55:6: „

Szukajcie Jahwe, gdy się pozwala znaleźć, wzywajcie Go, dopóki jest blisko!

” (BT II). Również Jezus powtórzył ten nakaz, który zawiera obietnicę: Mt 7:7 „...

szukajcie, a znajdziecie

...” (BT). Tak się dziwnie składa, że słowa te weszły do języka potocznego. Ludzie używają ich, nie wiedząc, że jest to Słowo Boże.(BT) Nie da się znaleźć Boga chrześcijańskiego, bez właściwej interpretacji Jego Słowa, czyli Biblii. Jeżeli damy sobie narzucić niewłaściwą interpretację, możemy nigdy nie znaleźć Boga. Muszą istnieć jakieś uniwersalne zasady interpretacyjne, którymi powinniśmy się kierować, aby zrozumieć czytany tekst dokładnie tak, jak chciał tego Bóg. I tu z pomocą przychodzi z pomocą hermeneutyka biblijna.

Hermeneutyka biblijna – „nauka [teologiczna](#) zajmująca się

odczytywaniem tekstów

biblijnych

, zwłaszcza ich sensu duchowego

.” (Wikipedia, hasło „hermeneutyka biblijna”)

Hermeneutyka biblijna mówi nam, jak mamy rozumieć Biblię. Kiedy rozumieć ją dosłownie, a kiedy szukać w niej alegorii, czyli znaczenia ponaddosłownego.

Słowo hermeneutyka pochodzi od greckiego wyrazu hermeneuein, który z kolei pochodzi od imienia greckiego boga Hermesa, który, między innymi, był wysłannikiem bogów i tłumaczył znaczenie tekstów literackich. Chociaż w Biblii znajdują się liczne przykłady interpretacji, na przykład Daniel, który tłumaczy sny Nabuchodonozorowi, to wpływ kultury greckiej był tak duży, że słowo „hermeneutyka” pochodzi z mitów greckich. W Nowym Testamencie mamy przykład urzędnika królowej Etiopii, który potrzebował właściwej interpretacji czytanego „Słowa Bożego”: Dz 8:30-31 *„Gdy Filip podbiegł, usłyszał, że tamten czyta proroka Izajasza: Czy rozumiesz, co czytasz? - zapytał. A tamten odpowiedział: Jakżeż mogę /rozumieć/, jeśli mi nikt nie wyjaśni? I zaprosił Filipa, aby wsiadł i spoczął przy nim*.”(BT)

Również Jezus, po zmartwychwstaniu, gdy spotykał uczniów w Emaus, tłumaczył im, jak należy rozumieć biblijny tekst: Łk 24:27
”
zaczynając od Mojżesza poprzez wszystkich proroków wykladał

***im, co we wszystkich Pismach odnosiło się do Niego
.”(BT)***

Hermeneutyka naucza, jak znaleźć właściwy sens przekazu biblijnego. Są różne formy wypowiedzi biblijnej: teksty historyczne, prorocstwa, teksty poetyckie, mądrościowe itp. Jako interpretatorzy powinniśmy zbadać, jaka to jest forma przekazu i co autor, czyli Bóg chciał nam przekazać, używając takiej, a nie innej formy przekazu. Trzeba uwzględnić naturalne sposoby myślenia, mówienia i opowiadania występujące w czasach, gdy ten fragment Biblii był pisany, jak i te, które w tamtym czasie były powszechnie stosowane we wzajemnym obcowaniu ludzi ze sobą. Jest konieczne, aby interpretator szukał tego znaczenia, jakie w określonych okolicznościach swego czasu i kultury prorok zamierzał wyrazić i rzeczywiście wyraził za pomocą stosowanych wówczas sposobów. Niezmiernie ważnym jest to, aby nie dać się zasugerować innym interpretatorom i nie przyjąć z góry ich sposobu myślenia, co najczęściej ma miejsce i owocuje tysiącami przeróżnych ugrupowań chrześcijańskich, w których jest przywódca lub grupa ludzi pilnująca „czystości nauk”, która nie dopuszcza interpretacji różnych od swoich. Ja ich nazywam „ojcami Kościoła”, bo tworzą swój własny kościół, w odróżnieniu od Kościoła biblijnego, w którym Ojcem jest biblijny Bóg Jahwe: Rz 15:4-6 „*Cokolwiek bowiem przedtem napisano, dla naszego pouczenia napisano, abyśmy przez cierpliwość i przez pociechę z Pism nadzieję mieli. A Bóg, który jest źródłem cierpliwości i pociechy, niech sprawi, abyście byli jednomyślni między sobą na wzór Jezusa Chrystusa, Abyście jednomyślnie, jednymi ustami wielbili Boga i Ojca Pana naszego, Jezusa Chrystusa*.”(BW) Brak jedności w chrześcijaństwie spowodowany jest właśnie tym, że interpretatorzy nie stosują się do zaleceń hermeneutyki biblijnej i

narzucają innym swoją własną wersję Biblii, różną od tego, co nam chciał przekazać Bóg.

Aby interpretować Biblię, musimy się do tego przygotować nie tylko merytorycznie, ale również duchowo. Trzeba robić to: z czystym sumieniem, z modlitwą i pod wpływem Ducha Świętego, który powinien nam towarzyszyć. Ważna jest też znajomość całego Pisma Świętego i traktowanie go jako jedną całość.

1. Podstawowe zasady hermeneutyki biblijnej:

1.1. Nie wolno nic dodawać od siebie do tekstu biblijnego, ani odejmować : Ap 22:18-19 *„Co do mnie, to świadczę każdemu, który słucha słów proroctwa tej księgi: Jeżeli ktoś dołoży coś do nich, dołoży mu Bóg plag opisanych w tej księdze; A jeżeli ktoś ujmie coś ze słów tej księgi proroctwa, ujmie Bóg z działu jego z drzewa żywota i ze świętego miasta, opisanych w tej księdze .”*(BW) Jeszcze

ostrzej podchodzi do niezmienności tekstów biblijnych Jezus:

Łk 16:17 „

Lecz łatwiej niebo i ziemia przeminą, niż żeby jedna kreska miała odpaść z Prawa

.

”(BT)

Przykładem dodawania do tekstu biblijnego, jest Wulgata i werset:

Ez 9:4 „Pan rzekł do niego: Przejdź przez środek miasta, przez środek Jerozolimy i nakreśl ten znak TAW na czołach mężów, którzy wzdychają i biadają nad wszystkimi obrzydliwościami w niej popełnianymi

.”(BT). Biblia hebrajska nie zawiera słowa, zaznaczonego innym kolorem. Słowo to pojawia się również w tłumaczeniach Biblii, opartych na Wulgacie. Wulgata jest przekładem Biblii na łacinę, z końca IV wieku, dokonany przez „świętego” Hieronima, na zlecenie Damazego I, uważanego, przez niektórych historyków, za pierwszego papieża. Jest to czas, w którym wprowadzano symbol krzyża do chrześcijaństwa i potrzebny był jakiś tekst biblijny, który by to uzasadniał. Dlatego „święty” Hieronim wprowadził słowo „TAW”, które jest ostatnią literą alfabetów semickich, a więc również hebrajskiego i ma formę zbliżoną do krzyża. „

Znak Taw na czołach mężów

”, którzy byli wierni, ratuje im życie, co świetnie pasuje do Dzieła Zbawienia, które dokonało się na krzyżu, a które ratuje życie wieczne każdemu wiernemu. Do dnia dzisiejszego jest to podstawowy tekst, którym uzasadnia się wprowadzenie krzyża do chrześcijaństwa. Tymczasem tekst ten, w innych tłumaczeniach Biblii Hebrajskiej, nie zawiera słowa „TAW”:

Ez 9:4 „

I rzekł Pan do niego: Przejdź przez środek miasta, przez środek Jeruzalemu, i uczynź znak na czole mężów, którzy wzdychają i jęczą nad wszystkimi obrzydliwościami popełnionymi w nim!

”

(BW) Werset ten nic nie mówi o wyglądzie „znaku na czole”!

Aby uniknąć tego typu pułapek, zaleca się, aby badany tekst sprawdzać z innymi tłumaczeniami, łącznie z tłumaczeniem interlinearnym:

„***

tłumaczenie, w którym obok siebie znajdują się: oryginał i tłumaczenie o charakterze dosłownym na dany język .” (Wikipedia, hasło „tłumaczenia interlinearne”)

Jest to tłumaczenie dosłowne tekstu oryginalnego, wykonane kosztem gramatyki i logiki.

W tłumaczeniu interlinearnym łatwo znaleźć brakujące lub dodane słowa.

1.2.Podana interpretacja musi być w zgodzie ze wszystkimi pozostałymi tekstami Biblii

Na przykład: przez słowo „dusza”, wprowadzono hellenistyczną naukę o duszy nieśmiertelnej: „w religii i filozofii: nieśmiertelny i niematerialny byt w materii ożywionej i nieożywionej, który w przypadku organizmów żywych opuszcza je w chwili śmierci” (SJP, hasło „dusza”). Nauka ta jest sprzeczna z biblijną nauką o zmartwychwstaniu i z innymi wersetami biblijnymi:

Joz 11:11 *Ostrzem miecza pobili wszystko co żywe... Nie pozostawiono żadnej żywej duszy* ... (BT),

Koh 9:5-6 *...zmarli niczego zgoła nie wiedzą... Tak samo ich*

miłość, jak również ich nienawiść, jak też ich zazdrość - już dawno zanikły, i już nigdy więcej udziału nie mają żadnego we wszystkim, cokolwiek się dzieje pod słońcem .(BT)

1.3. Biblia powinna się sama tłumaczyć. Trudne wersety są wytłumaczone w innych miejscach Biblii. Musimy je odszukać.

Na przykład: Mt 1:24-25 Zbudziwszy się ze snu, Józef uczynił tak, jak mu polecił anioł Pański: wziął swoją Małżonkę do siebie, lecz nie zbliżał się do Niej, aż porodziła Syna, któremu nadał imię Jezus .(BT) Zwrot „nie zbliżał się do niej”

Należy rozumieć: nie współżył z nią. Mimo tego powstała nauka o tym, że Maria jest „zawsze dziewicą”. Jest to sprzeczne z wieloma wersetami biblijnymi. W tamtych czasach uważano, że błogosławieństwo kobiety□ polega na tym, że ma wiele dzieci. Maria cieszyła się błogosławieństwem Bożym (Łk 1:28), miała wiele dzieci: Mt 13:54-56 *Przyszedłszy do swego miasta rodzinnego, nauczał ich w synagodze, tak że byli zdumieni i pytali: Skąd u Niego ta mądrość i cuda? Czyż nie jest On synem cieśli? Czy Jego Matce nie jest na imię Mariam, a Jego braciom Jakub, Józef, Szymon i Juda? Także Jego siostry czy nie żyją wszystkie u nas? Skądże więc ma to wszystko* ?(BT). Jezus wychowywał się w normalnej, pełnej rodzinie, miał liczne

rodzeństwo. Brat Jezusa Jakub został chrześcijaninem:

Ga 1:19

Spośród zaś innych, którzy należą do grona Apostołów, widziałem jedynie Jakuba, brata Pańskiego

.(BT) Ojcowie Kościoła tłumaczą to tak. W języku hebrajskim słowo brat oznacza również krewnego. Wprowadzają w błąd, bo Nowy Testament został napisany w języku greckim, a tam jest to wyraźnie oddzielone:

Łk 14:12 ...

Gdy wydajesz obiad albo wieczerzę, nie zapraszaj swoich przyjaciół ani braci, ani krewnych

...(BT)

Dla Boga, czyli Ojca Jezusa, był On jednorodzonym Synem (Jn 3:16). Słowo „jednorodzony” jest zbliżone do polskiego słowa „jedynak” i oznacza jedyne dziecko. W stosunku do Marii, użyto zupełnie innego słowa. Dla Marii Jezus był „Synem pierworodnym” (Łk 2:7). Słowo pierworodny oznacza pierwsze dziecko, po którym rodzą się następne dzieci. Dlatego nauka o tym, że Maria to „zawsze dziewica”, jest sprzeczna z hermeneutyką biblijną, bo jest sprzeczna z innymi biblijnymi tekstami.

1.4. Musimy uwzględnić rodzaje literackie. Teksty historyczne, prologi, Prawo, teksty narracyjne i mądrościowe, interpretujemy dosłownie. Natomiast prorocтва, przypowieści, teksty poetyckie, Apokalipsę, bajki, interpretujemy alegorycznie, a odczytywanie

symboli nie jest dowolne. Musimy je znaleźć w samej Biblii. Są też utwory literackie, takie jak ewangelie, listy, Psalmi, które interpretujemy dosłownie, ale mogą zawierać alegorię.

Księgi historyczne Starego Testamentu są zapowiedzią tego, co ma się znowu wydarzyć, a więc opisują czasy współczesne: 1 Kor 10:11 „*A wszystko to przydarzyło się im jako zapowiedź rzeczy przyszłych, spisane zaś zostało ku pouczeniu nas ...*” (BT)

Przykładem niewłaściwej interpretacji tekstu biblijnego jest Prolog do Ewangelii Jana. Prolog jest wstępem, w którym zawarte są ważne informacje. Jan pisał ewangelię, gdy już pozostałe ewangelie były dawno napisane i zauważył wpływ wierzeń pogańskich na chrześcijaństwo. Dlatego chciał zwrócić uwagę na podstawowe znaczenie słowa, wypowiedzianego przez Boga Jahwe, a zapisanego w Biblii. Wykorzystał jeden z najbardziej znanych zwrotów biblijnych, od którego zaczyna się Słowo Boże: „*Na początku ...*”. Dodatkowo w Rdz 1:1-31 sześć razy występują słowa pokazujące moc słowa, wypowiedzianego przez Boga: „*rzekł i stało się*”. Pamiętajmy też, że Żydzi nazywali Księgę Rodzaju, czyli Pierwszą Księgę Mojżeszową, księgą „*Na Początku...*” (hebr. Beresit). Dlatego pierwsze słowa Ewangelii Jana, w myśl tego, że Biblia powinna się sama tłumaczyć (punkt 1.3.), każdemu powinny się natychmiast skojarzyć ze słowami, od których zaczyna się Biblia. Gdyby księgi Nowego Testamentu zaczynały się od Ewangelii Jana, to Stary i Nowy Testament, zaczynałby się od tych samych słów: „*Na początku...*”. Mimo tego, powstała sztuczna interpretacja pierwszych słów Ewangelii Jana, która jest sprzeczna

z hermeneutyką biblijną, a która praktycznie przyjęta jest przez wszystkich. Na Pierwszym Soborze Nicejskim w 325 roku, na wniosek biskupa egipskiego Aleksandra, pogański cesarz, Konstantyn, zwolennik hellenizmu, zatwierdził sztuczną interpretację wersektu Jn 1:1, w której wyraz „słowo”, napisane w oryginale małą literą, oznacza imię Jezusa, a nie słowo, wypowiedziane przez Boga Jahwe. Pamiętajmy również o tym, że Słowo Boże źle wyraża się o Egipcjanach (Iz 30:8-9 i Ap 11:8), jako ludzie Bożym. Dzięki takiej, sztucznej interpretacji, otrzymano jedyny tekst biblijny, który mówi wprost, że Jezus jest Bogiem, bo:

„...“

Bogiem było Słowo

” (Jn 1:1). Interpretacja taka tworzy fundament hellenistycznej wersji chrześcijaństwa, przyjętej przez większość ludzi, uważających się za chrześcijan.

1.5. Powinniśmy badać okoliczności związane z napisaniem danego utworu

Pomagają one uściślić ich sens i naukę teologiczną. Na przykład, kim był autor badanego tekstu, w jakiej sytuacji życiowej się znajdował. Musimy również znać świeckie Prawo, panujące w tamtym czasie, zwyczaje i wierzenia środowiska w czasach, gdy pisano dany tekst. Jaka była sytuacja polityczno-społeczna itp.

Przykład: Jan widział zgubny wpływ hellenizmu na chrześcijaństwo. Dlatego w Prologu (Jn 1:1-18) chciał zwrócić uwagę na to, że jedynym i podstawowym źródłem wiary chrześcijańskiej, jest słowo wypowiedziane przez Boga Jahwe, a zapisane w Biblii.

1.6. Kontekst decyduje o interpretacji. Nie wolno wyrywać zdania z kontekstu

Przykład: interpretacja, w której wyraz „Słowo” oznacza imię Jezusa, jest wyrwana z kontekstu. W trzecim wersecie dowiadujemy się, że przez to „słowo”: Jn 1:3 *Wszystko przez Nie się stało, a bez Niego nic się nie stało, co się stało*

.(BT) Jest to nawiązanie do Dzieła Stworzenia, którego dokonał Bóg Jahwe, a nie Jezus Chrystus. Zostało to zapisane „palcem Bożym” (Wj 31:18) w Dekalogu:

Wj 20:8:

Pamiętaj o dniu szabatu, aby go uświęcić. Sześć dni będziesz pracować i wykonywać wszystkie twe zajęcia. Dzień zaś siódmy jest szabatem ku czci twego Boga, Jahwe ...Bo w sześciu dniach uczynił Jahwe niebo, ziemię, morze oraz wszystko, co jest w nich, w siódmym zaś dniu odpoczął. Dlatego pobłogosławił Jahwe dzień szabatu i uznał go za święty

. (BT II) Aby móc nauczać, że to Jezus jest Stwórcą, helleniści usunęli imię Boże „Jahwe” i wprowadzili pogańską naukę o Trójcy Świętej, w której Bóg Jahwe jest jednocześnie Jezusem

Chrystusem. Werset o Jezusie:

Hbr 1:2 ...

przez Niego też stworzył wszechświat

.(BT), należy rozumieć, że to

z powodu Jezusa, Bóg Jahwe „stworzył wszechświat

”. Tak samo jest interpretowany werset, mówiący o Abrahamie:

Rdz 12:3 ...

Przez ciebie będą otrzymywały błogosławieństwo ludy całej ziemi

.(BT) To nie Abraham będzie błogosławił „ludy całej ziemi”, ale

będzie przyczyną tego, że Bóg Jahwe będzie im błogosławił.

1.7. Im tekst jest starszy, tym jest mniejsze prawdopodobieństwo jego błędnego zapisu lub tendencyjnej zmiany. Wyraźnie widać to, przy tłumaczeniach Nowego Testamentu, w których z cytatów ze Starego Testamentu, usuwano imię Boże Jahwe. Tymczasem istnieją starsze kopie ksiąg Starego Testamentu, w których to imię Boże występuje. Na przykład Jezus naucza:

Mr 12:29-30 „

... □ *Słuchaj, Izraelu,*

Pan

Bóg nasz,

Pan

jest jeden. Będziesz miłował

Pana

, Boga swego, całym swoim sercem, całą swoją duszą, całym swoim umysłem i całą swoją mocą

.

”(BT) Ten sam tekst w najstarszych kopiach Starego Testamentu

Biblii Hebrajskiej, brzmi: Pwt 6:4-5: „

Słuchaj, Izraelu,

Jahwe

jest naszym Bogiem —

Jahwe

jedyny. Będziesz miłował twój Boga,

Jahwe

, z całego swego serca, z całej duszy swojej, ze wszystkich swych sił

.” (BT II) Kolorem niebieskim zaznaczone są zamienione wyrazy.

1.8. Nie ma doskonałego tłumaczenia Biblii. Każde tłumaczenie jest obciążone, co najmniej, dwoma rodzajami błędów. Pierwszy wynika z tego, że w różnych językach, słowa mogą mieć różne odcienie i nie znaczą dokładnie to samo. Tłumacze dobierają najbardziej zbliżone słowa i najczęściej jest tak, że różni tłumacze dobierają różne słowa. Aby dobrze zrozumieć sens całego wersetu, zaleca się zaznajomienie z wieloma tłumaczeniami.

Przykładem niezbyt dokładnego tłumaczenia jest:

Mt 2:1

Gdy zaś Jezus narodził się w Betlejem w Judei za panowania króla Heroda, oto Mędrcy ze Wschodu przybyli do Jerozolimy

(BT) Słowo przetłumaczone jako „mędrcy”, tak naprawdę powinno brzmieć „magowie”. Natomiast takie tłumaczenie wskazuje, że ludzie ci cieszyli się wielkim uznaniem, u tłumaczy tego tekstu. To, że są to ludzie „ze Wschodu” oznacza, że są z terenów, które były kiedyś Babilonem. To astrologowie, którzy w gwiazdach odczytują przyszłość:

Mt 2:2

i pytali: Gdzie jest nowo narodzony król żydowski?

Ujrzyliśmy bowiem jego gwiazdę

na Wschodzie i przybyliśmy oddać mu pokłon

.(BT) Tymczasem magia i astrologia, to dziedziny czysto pogańskie. Święto Trzech Króli jest świętem na cześć astrologii babilońskiej, cieszącej się do dnia dzisiejszego ogromnym uznaniem (horoskopy).

Drugim błędem popełnianym przez tłumaczy, jest dopasowanie tekstu do doktryny obowiązującej w jego kościele. Zdarza się, że są dodawane całe słowa, aby tłumaczonym tekstem, uzasadnić doktrynę swojego Kościoła (patrz punkt 1.1).

Powinniśmy również sprawdzać, znaczenie danego słowa, w konkordancji Stronga: „...*celem konkordancji Stronga nie jest dostarczenie treści lub komentarza na temat Biblii, ale udostępnienie indeksu do [Pisma Świętego](#)*”

Pomaga ona w ten sposób czytelnikowi w odnalezieniu słów, tam gdzie się one pojawiają w Biblii. Indeks ten umożliwi badaczom Biblii ponowne odnalezienie frazy lub wersetu wcześniej badanego lub porównanie, jak podobny aspekt jest poruszony w innej części Pisma Świętego

”

. (Wikipedia, hasło „konkordancja Stronga”)

Inaczej mówiąc, każdy wyraz w Biblii ma swój oddzielny symbol,

nazywany „Strongiem”, pod którym można znaleźć wszystkie wersety biblijne, w których to słowo występuje. Tym sposobem możemy zbadać znaczenie każdego słowa (Biblia Hebrajska – Stary Testament, 8674 słów hebrajskich, Pisma Greckie – Nowy Testament, 5624 słów greckich) i porównać je z innymi wersetami, w których to słowo występuje.

1.9. Powinniśmy z pokorą przystępować do interpretacji Biblii, pamiętając o tym, że uczniowie Jezusa, którzy przebywali z Nim stale, przez okres około 3,5 roku, nie potrafili wszystkiego zrozumieć (Łk 24:21).

Są powiedzenia, których nie da się przetłumaczyć, nie znając prawdziwego znaczenia tego zwrotu. Przykładem takim może być współczesne określenie „zbić z pantałyku”, które oznacza wprawienie kogoś w zakłopotanie. Dosłowne przetłumaczenie takiego tekstu wprowadzi tylko zamieszanie. Są to tak zwane „idomy”, charakterystyczne dla danego języka i czasów, w których były używane.

1.10. Aby dobrze interpretować Biblię potrzebna jest także wiedza ogólna

Są ludzie, którzy mówią: ja czytam tylko swoją Biblię, nie potrzebuję niczego innego. Jednak praktyka pokazuje, że takie myślenie nie zawsze prowadzi do celu. Często wywołuje emocje, które kierują człowiekiem, co może prowadzić do błędów we fundamentalnych sprawach.

Dlatego – oprócz kilku przekładów Biblii, w tym przekładów interlinearnych, powinniśmy mieć: konkordancję, słowniki, w tym słownik biblijny, encyklopedie, atlas biblijny i szereg dobrych komentarzy do tekstów biblijnych, które należy konfrontować z samą Biblią.

Problemem mogą być ludzie, którzy uważają się za ekspertów, którzy nie potrafią powiedzieć „nie wiem” i na każde pytanie, mają swoją odpowiedź, nie zawsze zgodną z Biblią.

Kanon Pisma Świętego

Musimy też sprawdzić Biblię, czy zawiera wszystkie księgi. Czy ktoś nie dodał ksiąg, które nie należą do Biblii. Powinno być 39 ksiąg Starego Testamentu i 27 ksiąg Nowego Testamentu. Ten

skład Biblii został potwierdzony przez praktycznie całe chrześcijaństwo w IV wieku i nazwany kanonem, czyli wzorem. Niektóre kościoły łączą księgi, przez co ilość ich jest mniejsza, przy zachowaniu pełnego tekstu.

Pojawiają się też opinie, że Biblia jest niepełna, bo brakuje w nich ksiąg, które współcześnie zostały znalezione. To właśnie z powodu tego rodzaju ksiąg, został ustanowiony kanon ksiąg świętych, aby ktoś nie dodał do Biblii ksiąg, które spowodują zamieszanie religijne.

Zdarza się, że jednak dodaje się do Biblii inne wczesnochrześcijańskie, albo żydowskie pisma, tak zwane apokryfy. Kanon nie pozwala zaliczać ich do ksiąg biblijnych. Tak jest na przykład w Biblii Tysiąclecia, gdzie dodano dwie Księgi Machabejskie, księgę Judyty, Tobiasza, Mądrości, Mądrości Syracha i Barucha.

Najczęściej popełniane błędy

Zamykanie się w jednym kręgu osób i pełne zaufanie komuś z tego kręgu, który narzuca innym swoją własną interpretację, która może być niezgodna z przesłaniem biblijnym. Taki człowiek lub grupa osób, pełni funkcję „fałszywego proroka”, co przewidywał Chrystus i często przed tym ostrzegał (Mt 7:15-20).

Szukanie interpretacji zgodnych ze swoimi poglądami, trzymanie się tradycji, udowadnianie swoich poglądów za pomocą tekstów Biblii, które są sprzeczne z innymi tekstami biblijnymi.

Brak gotowości do przyjmowania jakichkolwiek argumentów i obrona swoich wierzeń za wszelką cenę. Unikanie otwartych dyskusji, ale tylko takich, które są prowadzone w duchu szukania prawdy biblijnej i pełnego poszanowania rozmówców. Takie postępowanie zalecał Chrystus: Mat. 7:7 „... *szukajcie, a znajdziecie* ...” (BT)

Inny tekst biblijny mówi: Ap 2:11 „*Kto ma uszy, niechaj słucha, co Duch mówi zborom*” (BT).

Niechęć do tego, aby powiedzieć nie wiem, co może prowadzić do wymądrzania się.

Narzucanie siłą swoich poglądów innym. Nie dopuszczanie do stawiania trudnych pytań, albo ignorowanie ich. Nie słuchanie argumentów drugiej strony.

Prowadzenie dyskusji w złej atmosferze. W takim przypadku powinniśmy natychmiast przerwać dyskusję. Nie prowadzi ona do niczego dobrego.

Trzymanie się swojej interpretacji pomimo zobaczenia wersetów biblijnych jednoznacznie sprzecznych z własną interpretacją.

Rodzaje interpretacji

1. Dosłowna.

Interpretacja dosłowna polega na tym, że interpretujemy dany tekst dokładnie tak jak jest napisany. Jest to podstawowy rodzaj interpretacji, najczęściej występujący w Biblii, związany z tekstami historycznymi, z Prawem i narracją.

2. Alegoryczna.

W tekstach alegorycznych ukryte jest inne znaczenie, które jest znaczeniem podstawowym. Najlepiej odczytywać alegorie na podstawie samej Biblii. Alegorie często są tłumaczone w bezpośrednim sąsiedztwie badanego tekstu, ale również tłumaczenie może się znaleźć w całkiem innej części Pisma Świętego. Nie wolno po swojemu tłumaczyć fragmentów Biblii, które Biblia sama tłumaczy: 2 Ptr 1:20-21 „*To przede wszystkim miejcie na uwadze, że żadne proroctwo Pisma nie jest*

dla prywatnego wyjaśnienia. Nie z woli bowiem ludzkiej zostało kiedyś przyniesione proroctwo, ale kierowani Duchem Świętym mówili /od Boga/ święci ludzie.

”(BT).

Biblia musi się sama tłumaczyć

. Każde tłumaczenie musi być zgodne ze wszystkimi innymi tekstami zawartymi w Biblii. Nie wolno wrywać zdania z kontekstu itd. Jeżeli tylko jeden tekst będzie niezgodny, powinniśmy odrzucić taką interpretację.

3. Porównawcza.

Wyszukujemy wszystkie teksty związane z omawianym tematem. Analizując je, interpretujemy je tak, aby były zgodne ze wszystkimi tekstami biblijnymi.

4.Liberalna.

Niektórzy teolodzy chcą iść „z duchem czasów”. Odrzucają niektóre fragmenty Biblii, twierdząc, że już nie obowiązują. Dopasowują swoją interpretację do ogólnie przyjętych poglądów lub tworzą swoją, unikalną interpretację. W chrześcijaństwie interpretacja taka jest szeroko stosowana. Jednak dla chrześcijanina biblijnego jest ona zabroniona.

Prostota przekazu biblijnego

Musimy pamiętać o tym, że interpretacja powinna cechować się prostotą. Są teksty biblijne zwracające uwagę na to. Ludzie prości mają mniej kłopotów ze zrozumieniem przekazu biblijnego. Na przykład: *„W owym czasie Jezus przemówił tymi słowami: Wysławiam Cię, Ojczy, Panie nieba i ziemi, że zakryłeś te rzeczy przed mądrymi i roztroprnymi, a objawiłeś je prostaczkom .”*

Mt 11:25 (BT) Są Kościoły, w których interpretacja jest bardzo skomplikowana i wydumana. Paweł ostrzegął: 2 Kor 11:3 *„Obawiam się jednak, ażeby nie były odwiedzone umysły wasze od prostoty i czystości wobec Chrystusa w taki sposób, jak w swojej chytrności wąż uwiódł Ewę .”*(BT) Werset ten łączy niewłaściwą interpretację z siłami zła. Nie bądźmy na ich usługach.

Interpunkcja

Oryginalne teksty biblijne nie posiadały znaków interpunkcyjnych. Pamiętajmy o tym, że nieprawidłowo postawiony znak interpunkcyjny może całkowicie zmienić sens całego zdania. Przykład: Łk 23:43 *„Jezus mu odpowiedział: Zaprawdę, powiadam ci: Dziś ze Mną będziesz w raju .”*(BT). Tak postawiony znak interpunkcyjny narzuca pogląd, że jeszcze w tym samym dniu, człowiek ten będzie z Chrystusem w „raju”. To ma świadczyć o tym, że istnieje dusza nieśmiertelna. Tymczasem tekst biblijny sugeruje, że człowiek ten zmarł następnego dnia, bo

o zachodzie słońca zaczynał się nowy dzień, sabbat. Dlatego złoczyńcom, przy ściąganiu z krzyża, połamano golenie, bo jeszcze żyli (Jn 19: 31-33). Jezusowi tego nie zrobili, bo już zmarł. Dlatego interpunkcja w tym wersecie powinna wyglądać tak: Łk 23:43 Jezus mu odpowiedział: Zaprawdę, powiadam ci dziś, będziesz ze Mną w raju. Jezus mówił o zmartwychwstaniu, które nastąpi dopiero w przyszłości. Taka jest również kolejność wyrazów w tekście greckim.

Symbolika cieniowa (alegoria)

Niektóre obrzędy w kościele starotestamentowym były tylko cieniem tych rzeczy, które miały dopiero przyjść razem z Chrystusem: „...*Które są cieniem rzeczy przyszłych, ale prawdą jest ciało Chrystusowe.*” Kol. 2:17(BG). Gdy pojawiła się rzeczywistość, to znaczy Chrystus, cienie już nie obowiązują. Przykład: Żydzi składali w ofierze za swoje grzechy, baranka. Krew tego baranka miała oczyszczać ich z grzechów. Baranek ten był tylko cieniem przyszłej, rzeczywistej ofiary Chrystusa. To Chrystus jest prawdziwym Barankiem, to Jego krew oczyszcza nas z grzechów. Dlatego chrześcijanie dzisiaj nie składają baranka w ofierze za grzech. Starotestamentowy baranek był cieniem prawdziwej ofiary Chrystusa.

Drugie Pismo Święte

Jest jeszcze drugie Pismo Święte, napisane osobiście przez samego Boga, które powinniśmy również czytać i znać. Tym pismem jest otaczający nas świat. Czytanie tego pisma to nic innego, jak tylko zaznajamianie się ze współczesną wiedzą o świecie. Prawa przyrody, to Boże prawa, odkryte przez ludzi i nazwane przez nich swoim imieniem. Są to prawa niezienne, oparte na matematyce, a w związku z tym, trudno je negocjować. W nauce panuje podstawowa zasada: prawa przyrody są niezienne i jest to oczywiste dla każdego. Podobnie powinno być z prawami biblijnymi. Jednak ludzie nie szanują Bożego Prawa i zmieniają je.

Analizowanie pochodzenia nauk, pieśni, liturgii, zwyczajów i unikanie tradycji pogańskich

Przykładem są nauki o „Bożym Narodzeniu”, kulcie świętych, święceniu niedzieli i wiele, wiele innych. Chrześcijanin biblijny nie powinien mieć z nimi nic wspólnego. Powinno używać się imienia Bożego Jahwe, które jednoznacznie określa adresata naszych modlitw i oddawanej czci, tak jak to jest czynione w Starym Testamencie.

Uczmy się od najlepszych

Współczesna nauka wypracowała skuteczne metody dochodzenia do prawdy. Jako chrześcijanie powinniśmy wykorzystywać niektóre, sprawdzone elementy tych metod. Myślę tu o prawie do

krytyki (nie do krytykanctwa). W świecie nauki każdy ma prawo wskazywać na błędy, które popełnił ktoś inny, nawet wtedy, gdy zrobił to wielki autorytet. Dlatego każdy naukowiec niezwykle starannie opracowuje swoje teorie. Gdy zdarzy się błąd, jest to tylko kwestią czasu, gdy zostaje on wykryty i poprawiony.

Zupełnie inaczej jest w chrześcijaństwie.

Wnioski końcowe

Interpretowanie tekstów biblijnych jest niezwykle trudnym i odpowiedzialnym przedsięwzięciem. Przy tym należy stosować wszystkie podane wskazówki jednocześnie. Zanim nasze wnioski końcowe podamy do wiadomości ogółu, powinniśmy wielokrotnie i dokładnie sprawdzić, czy nie przeoczyliśmy czegoś. Najlepiej takie sprawdzenie zrobić wśród ludzi dobrze znających Słowo Boże i posiadających owoce Ducha Świętego (Ga 5:22).

Narzędzia, pomagające w hermeneutyce.

Jednym z cennych narzędzi, które pojawiły się w Internecie, za pomocą których można dochodzić do poprawnej interpretacji tekstu biblijnego, jest „Biblia Interlinearna”. Przykład użycia:

Strong (nr wyrazu w Biblii) 4461
2519

Wyraz pisany cyrylicą [ραββι](#) [καθηγητης](#)

Wymowa
rabbi
kathegetes

Opis wyrazu
Hebr. n Nom Sg m

Tłumaczenie na język polski
stać się wieloma
mistrz, przewodnik

Widać, że słowa „Rabbi” i „nauczyciel” są dwoma różnymi słowami, bo mają dwa różne numery strongów i nie znaczą dokładnie to samo. Gdy wejdzie się w strong 4461, związany tylko ze słowem „Rabbi”, to wyświetlą nam się wszystkie wersety, w których to słowo występuje i okaże się, że tym słowem był określany tylko Jezus. Jest jeden wyjątek, gdy uczniowie Jana Chrzciciela nazywają go „Rabbi”, choć „wszyscy idą do” Jezusa. Dla nich przewodnikiem duchowym był wtedy jeszcze Jan Chrzciciel.

Dlatego można podsumować, że tytuł ten jest używany wyłącznie w Ewangeliach i odnosi się, z jednym wyjątkiem, tylko do Chrystusa. Werset Mt 23:8 podaje wprost, że dla chrześcijan, tytuł „Rabbi”, niezbyt dokładnie przetłumaczony jako „nauczyciel”, przysługuje wyłącznie Jezusowi: Mat. 23:8 *„Ale wy nie pozwalajcie się nazywać Rabbi, bo jeden tylko jest - Nauczyciel wasz, Chrystus ...”* (BW). Użyte słowo greckie „kathēgetēs” oznacza „mistrz” lub „przewodnik”.

Warto też zwrócić uwagę, że w tłumaczeniu Biblii Tysiąclecia, został opuszczony jeden ważny wyraz, tj „Chrystus” i werset ten brzmi: Mt 23:8 *„Otóż wy nie pozwalajcie nazywać się Rabbi, albowiem jeden jest wasz Nauczyciel ...”* (BT). (Brak wyrazu Chrystus).

Słowo Rabbi prawdopodobnie pochodzi od hebr. „rab”, co znaczy wielki. Później przybrało znaczenie „mistrz”. Jeszcze później słowo o Rabbi stało się tytułem, niosącym godność i uznanie . Obecnie Rabbi stoi na czele żydowskiej gminy wyznaniowej i jest odpowiedzialny za jej życie duchowe. Widać, że w języku polskim znacznie lepszym tłumaczeniem słowa „Rabbi”, byłoby słowo „rabin”. Nie znam przypadku, żeby ktoś łamał zakaz Jezusa (Mt 23:8) i kazał nazywać się w chrześcijaństwie Rabbi, czy Rabinem.

Wykaz skrótów:

BT – Katolicka Biblia Tysiąclecia

BW- Biblia Warszawska

BG- Biblia Gdańska

Rdz – Księga Rodzaju lub 1Moj., Pierwsza Księga Mojżeszowa

Wj – Księga Wyjścia lub 2Moj., Druga Księga Mojżeszowa

Kpł – Księga Kapłańska lub 3Moj., 3 Księga Mojżeszowa

Lb – Księga Liczb lub 4Moj., 4 Księga Mojżeszowa

Pwt – Księga Powtórzonego Prawa lub 5Moj., 5 Księga Mojżeszowa

Iz - Księga Izajasza

Jr - Księga Jeremiasza

Ez - Księga Ezechiela

Mt - Ewangelia wg Mateusza

Mr - Ewangelia wg Marka

Łk - Ewangelia wg Łukasza

Jn - Ewangelia wg Jana

Dz - Dzieje Apostolskie

Rz - List do Rzymian

1 Kor - Pierwszy List do Koryntian

2 Kor – Drugi List do Koryntian

Ga - List do Galacjan

Ef - List do Efezjan

Flp - List do Filipian

Kol - List do Kolosan

1 Ptr - Pierwszy List Piotra

2 Ptr - Drugi List Piotra

Ap - Objawienie św. Jana (Apokalipsa)

Xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx – tym kolorem zaznaczono cytaty

Bibliografia załącznikowa:

Wikipedia, hasło „hermeneutyka biblijna”